

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, prawa do obrony i zasady domniemania niewinności ze względu na naganną lekkomyślność OLAF-u, który pomówił skarżących przed organami francuskimi w piśmie z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
 - OLAF działał przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu, przekazując organom francuskim informacje w dniu następującym po dniu wszczęcia zewnętrznego śledztwa dotyczącego skarżących;
 - OLAF powinien był traktować skarżących w sposób identyczny z urzędnikami Unii i oczekiwać na dodatkowe informacje, tak aby podjąć lepiej poinformowaną decyzję;
 - OLAF powinien był z wyprzedzeniem powiadomić skarżących, aby uzyskać ich wyjaśnienia w ramach kontryktoryjnej debaty;
 - OLAF nie powinien był używać sformułowań zbyt jednoznacznych, wyrażających przekonanie, że skarżący ponoszą winę za „grabież” funduszy unijnych.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia obowiązku poufności w odniesieniu do danych osobowych, naruszenia prawa do dobrej administracji i zasady domniemania niewinności ze względu na „wyciek” informacji z OLAF-u związanych z jego pomówieniem z dnia 19 marca 2003 r. W tym względzie skarżący są zdania, że:
 - OLAF nie przestrzegał obowiązku poufności, jaki ciążył na nim w ramach prowadzonego dochodzenia;
 - OLAF naruszył zasadę dobrej administracji, ponieważ wynika z niej prawo do rozpatrzenia spraw z poszanowaniem poufności;
 - OLAF naruszył zasadę domniemania niewinności, umożliwiając przeniknięcie informacji związanych z pomówieniem skarżących.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji, a także zasady domniemania niewinności ze względu na złożenie powództwa adhezyjnego i komunikat Komisji Europejskiej z lipca 2003 r. Skarżący podnoszą, że:
 - Komisja działała przedwcześnie, w sposób niezgodny z obowiązkiem przestrzegania rozsądnego terminu;
 - Komisja powinna oczekiwać na wnioski z dochodzenia OLAF-u, aby przyjąć lepiej poinformowaną decyzję dotyczącą ewentualnego złożenia powództwa adhezyjnego;
 - Komisja nie była bezstronna w odniesieniu do skarżących, ponieważ uprzywilejowała własne interesy finansowe, podczas gdy nie były one poważnie zagrożone;
 - Komisja naruszyła zasadę domniemania niewinności, publikując swój komunikat prasowy w dniu 9 lipca 2003 r.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-737/20)

(2021/C 53/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F. Lapr votte, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 3 lipca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA. 56943 (2020/N) – Latvia – COVID-19: Recapitalisation of airBaltic⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zastosowała art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikatu Komisji – „Tymczasowe unijne ramy prawne w zakresie pomocy państwa mające na celu wsparcie gospodarki w związku z obecną epidemią Covid-19” oraz popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że pomoc jest odpowiedzią na poważne zaburzenie w gospodarce lotewskiej, że airBaltic kwalifikuje się do objęcia pomocą oraz że spełnione zostały warunki dotyczące zakłócenia konkurencji, wyjścia państwa z kryzysu i restrukturyzacji, naruszając przy tym obowiązek rozważenia korzystnych skutków pomocy w zestawieniu z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i utrzymanie niezakłóconej konkurencji (tj. „test bilansujący”) oraz poprzez stwierdzenie, że airBaltic nie posiada znaczącej siły rynkowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja narusza konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego, które legły u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80-tych (tj. zasady niedyskryminacji, swobodę świadczenia usług i swobodę przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła obowiązek uzasadnienia.

(¹) Dz.U. 2020, C 346/1, s. 2

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Deuschtec/EUIPO – Group A (HOLUX)

(Sprawa T-738/20)

(2021/C 53/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deuschtec GmbH (Petershagen/Eggersdorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Arnade)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Group A NV (Hasselt, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „HOLUX” – zgłoszenie nr 17 371 378

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu